

РЕШЕНИЕ

№ 18

гр. П., 31.01.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – П., II ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесети януари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Красимир Г. Ненчев

Членове: Албена Г. Палова
Мариана Ил. Димитрова

при участието на секретаря Лилия Г. Кирякова
като разгледа докладваното от Албена Г. Палова Въззивно гражданско дело
№ 20215200500799 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл.258 и сл. от ГПК. С решение № 842/13.10.2021 г., постановено по гр.д. № 20215220101047 по описа на 2021 г. Пазарджишкият районен съд е отхвърлил исковете на ИВ. Г. К., ЕГН *****, от гр. П., ул. „Я.М.“ № 40, Областна дирекция - П. на Министерството на вътрешните работи, за признаване за незаконно и отмяна на Д.то У., наложено ѝ със заповед № 312з-454/15.02.2021 г. на директора на Областна дирекция - П. на Министерството на вътрешните работи, за възстановяване на ИВ. Г. К. на длъжност системен оператор в ОД на МВР – П. и за осъждането на ответника да заплати на ИВ. Г. К. сумата 7814,52 лв., представляваща обезщетение за оставането и без работа за срок от 6 месеца в резултат на У.то.

Отхвърлил е иска на ИВ. Г. К. за осъждането на ответника Областна дирекция - П. на МВР да ѝ заплати сумата 1301,42 лв., дадена от нея на отпаднало основание - обезщетение, дължимо от работника на работодателя поради Д. У..

Осъдил е ИВ. Г. К. да заплати на Областна дирекция - П. на МВР сумата 100 лв., представляваща разноски за юрисконсултско възнаграждение, определени в размерите по НБПП.

Така постановеното решение е обжалано в законния срок от И.К. чрез нейния процесуален пълномощник с изложени твърдения за незаконосъобразност. В жалбата се твърди на първо място, че решението е необосновано, тъй като за да достигне до решаващите си изводи, районният съд се е позовал на показанията на разпитаните по делото свидетели, които били подали сигнала за допуснатото от ищцата нарушение на трудовата дисциплина, изготвили предварителните сведения за това, участвали в дисциплинарната проверка срещу Керемедчиска и изготвили докладната записка с предложение за налагане на най-тежкото Д. наказание. Твърдението е, че тези свидетели били заинтересовани и техните показания не следва да бъдат ценени. Твърди се също, че мотивите на съда били вътрешно противоречиви. Така например създът от една страна бил приел, че ищцата не е можела да изпълнява служебните си задължения, а от друга страна приел, че през този ден тя почти не е работила, тъй като нейните задължения били поети от нейна колежка. Неправилно било прието, че ищцата работела в салон за обслужване на граждани, а в действителност нейното работно място било на гише.

Твърди се, че не била спазена процедурата по чл.193, ал.1 от КТ, тъй като на служителя не било поискано обяснение за извършеното процесуално нарушение. Освен това уволнителната заповед била издадена в противоречие с КТ, тъй като не бил посочен законовият текст, въз основа на който е наложено наказанието – липсвало както цифровото му изражение, така и словесно описание. В заповедта било посочено, че е налице нарушение на трудовата дисциплина в условията на повторност, но такава квалификация липсвала в КТ.

Неправилно създът бил приел, че ищцата е нарушила вътрешните правила на ОД на МВР, тъй като такива изобщо не били създавани. Тази връзка районният съд неправилно бил посочил, че било недоказано твърдението на ищцата, че не е запозната със заповедта на министъра относно употребата на А. от служителите на МВР, тъй като самата ищца била признала, че е запозната с тази заповед.

Заповедта била немотивирана, тъй като от нея не ставало ясно в какво се изразява нарушението на трудовата дисциплина от страна на ищцата – дали е отишла на работа в нетрезво състояние или е употребила А. на работното си място. Освен това по делото било безспорно доказано, че тя не е употребявала А. на работа. Неправилното отразяване на допуснатото от ищцата нарушение водело до липса на задължителни реквизити в заповедта,

което правело У.то незаконно.

Искането е У.то да бъде прието за незаконно и отменено, а ищцата да бъде възстановена на заеманата до У.то длъжност. Претендира се и заплащане на обезщетение на основание чл.225, ал.1 от КТ за отстраняване без работа в резултата на незаконното У. за шест месеца в размер на 7814.52 лв. за периода от 15.02.2021 г. до 15.08.2021 г.

На основание чл.55, ал.1 от ЗЗД се претендира връщане на заплатеното на основание чл.221, ал.2 от КТ обезщетение в размер на 30.42 лв., за заплащането на което по делото били представени доказателства. Претендират се и разноси за две инстанции.

В срока по чл.263, ал.1 от ГПК е постъпил писмен отговор от ОД на МВР – Пазарджик с искане решението на районният съд да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно. В отговора са изложени подробни съображения във връзка с твърденията във въззивната жалба, обосноваващи правилността на обжалваното решение. Претендират се разноси.

Окръжният съд след като се запозна с твърденията, изложени във въззивната жалба и писмения отговор, като обсъди и анализира събраните по делото доказателства, като взе предвид становищата, изразени в съдебно заседание и при спазване разпоредбата на чл.235 от ГПК, прие за установено следното:

В исковата се молба против ОД на МВР – П. ищцата К. е твърдяла, че е работила на длъжност „системен оператор“ в Областната дирекция на МВР /ОДМВР/ въз основа на трудов договор от 19.08.1997 г. и допълнително трудово споразумение от 31.03.2015 г. до 15.02.2021 г., когато била уволнена Д. на основание чл.330, ал.2, т.6 от КТ със заповед № 312з-454/15.02.2021 г.

Твърдяла е, че заповедта за У. е незаконосъобразна, тъй като противоречи на материалния закон и не били налице материалните предпоставки за издаването ѝ. Нарушено правото ѝ на защита, тъй като не ѝ била предоставена възможност да се запознае с документите, на които се основава издадената заповед. Твърдяла е, че била поканена да даде обяснения, но без в поканата да се споменава, че ще ѝ бъде търсена дисциплинарна отговорност, от което е направила извод, че не са ѝ били поискани обяснения конкретно за вменените ѝ дисциплинарни нарушения.

Твърдяла е, че в заповедта не се сочи законният текст, въз основа на който се налага наказанието У., както изисквал чл. 195, ал. 1 от КТ – твърдение, което се поддържа и във въззивната жалба. Според К. в заповедта

било записано, че наказанието се налага "в условията на повторност", а в КТ изобщо не съдържащо такова понятие, въведено като критерий при налагането на дисциплинарни наказания. Твърдяла е, че не е запозната с вътрешните правила, които според заповедта е била нарушила, нито пък била нарушавала каквито и да било действащи вътрешни правила. Поддържала е, че стриктно е изпълнявала трудовите си задължения до момента на У.то, вкл. и в деня на твърдяното нарушение. Не е оспорила, че на работното ѝ място в този ден е била извършена проверка за съдържание на А. в издишания въздух, като тази проверка включвала и служители в отпуск и целта според ищцата била да покаже всеобхватност на проверяваните. Твърдяла е, че комисията, извършила проверката, е действала незаконно, тъй като данните за употреба на А. според становище на КЗЛД били данни за здравословното състояние на проверяваните, съответно представлявали чувствителна категория лични данни по смисъла на Регламент (ЕС) 2016/679. Твърдяла е, че никой в този ден не я е видял да носи и употребява А., както и такъв не бил намерен на работното ѝ място, но в заповедта било отразено, че е нарушила задължението си като работник по чл. 126 от КТ "да се явява на работното място в състояние, което му позволява да изпълнява възложените му задачи" и "да не употребява през работното време А.". Твърдяла е също, че в този ден задачи не са ѝ били възлагани, не било констатирано да е употребявала А. по време на работа и е изпълнявала задълженията си. Липсвали също така доказателства да е била в състояние, което ѝ е попречило да работи. Съществено нарушение на правото ѝ на защита от работодателя било отразеното в заповедта, че е "нарушила" и в скоби: "не е изпълнила" свои трудови задължения. Разликата между двете деяния била огромна и при формулировка, при която липсвало точно посочване на деянието, ищцата не можела да разбере за какво е уволнена. Не били посочени и вътрешните правила, които е нарушила и с какъв акт са били въведени те.

Относно заповедите на министъра на вътрешните работи е заявила, че министърът не е неин работодател, а такъв била областната дирекция н МВР, следователно с тази заповед било невъзможно да са приети вътрешни правила от нейния работодател. Липсвали и данни ищцата да е била запозната както с вътрешните правила, ако има такива, така и със заповедта на министъра. Твърдяла е, че наложеното ѝ наказание е несъразмерно тежко с извършеното нарушение, тъй като в този ден не е обслужвала чужди граждани, както било посочено в заповедта за У., както и незнайно защо в заповедта било посочено, че А.ът е наркотично вещество.

В срока по чл.131 от ГПК ответникът е депозирал писмен отговор, в който е изразил становище за неоснователност на исквете. Твърдял е, че от ищцата са поискани обяснения, като е била уведомена за датата и мястото на извършеното нарушение, както и в какво се изразява то. Нямамо изискване в закона служителят изрично да бъде уведомен, че се касае за процедура по налагане на Д. наказание. Достатъчно било нарушението да е описано по разбираем за работника начин, но не било нужно да се посочват всички негови обективни и субективни елементи или правната квалификация, нито да се сочи кои факти работодателят е приел за установени. Ответникът е поддържал, че дори работодателят неправилно да е определил правната квалификация на нарушението, това само по себе си не било основание за отмяна на Д.то У. на формално основание, стига нарушението наистина да е извършено. Ответникът е поясnil се, че под "в условията на повторност" работодателят е имал предвид, че на ищцата е било наложено предходно Д. наказание за подобно нарушение на трудовата дисциплина, което не било заличено. Твърдял е, че са неоснователни възраженията за това, че нарушението не е било извършено, както и за това, че служителката не била запозната със заповедта на министъра, като в подкрепа на последното е приложен протокол за запознаването на ищцата с тази заповед от 2015 г. Ответникът е твърдял, че макар МВР да не е работодател на ищцата, тази заповед е приета за вътрешен акт от работодателя й - Областна дирекция на МВР. Твърдял е също, че няма съществена разлика между употребата на А. на работното място и явяването на работа след употреба на А., защото и в двата случая се нарушавала способността служителата да изпълнява възложената му работа и се увеличавал рискът от трудова злополука. За определянето на това нарушение на трудовата дисциплина като тежко не било необходимо да са настъпили допълнителни вредни последици. Достатъчно било явяването в нетрезво състояние на работното място дори без да е започнало изпълнението на трудовите задължения. Ако КТ е допускал употребата на А., в него би бил регламентиран праг на допустима норма, както било прието напр. в ЗДвП. Ответникът е твърдял, че употребата на А. е установена с техническо средство - алкотест "дреггер", но и самата ищца не е отрекла, че е употребила и А., освен лекарствата "Л." и "К.". Ответникът е поддържал, че съдебната практика не дава категоричен отговор дали техническото средство следва да отговаря на определени технически характеристики, но в случая бил налице протокол за сервизното му обслужване, от което можел да се направи извод за неговата техническа годност, а самият протокол от проверката на служителите бил частен документ, който нямал материална доказателствена

сила, а се следвало да се преценява наред с останалите доказателства по делото.

Безспорно е между страните, а се установява и от събраните писмени доказателства, че ищцата е работела в системата на МВР от 1981 г. без прекъсване на различни длъжности в администрацията. Към момента на оспорваното У. тя е работела в ОД на МВР - П. на длъжност „системен оператор“ към група „М.“. Безспорно е установено също така, че работното ѝ място е било на гише в зала, достъпна за външни посетители. В тази връзка следва да се посочи, че възражението, изложено във въззивната жалба, че на първоинстанционния съд не му било станало ясно къде работи ищцата, е напълно несъстоятелно. Работата на гише не изключва възможността това гише да се намира в зала, достъпна за външни посетители, в това число и чужди граждани, предвид факта, че служителите на група “М.”, една от които е била ищцата, приемат и обработват документи на чужди граждани, свързани с постоянното им пребиваване в страната.

Безспорно е установено по делото че на 23.12.2020 г. двама от другите служители на група “М.” - свидетелите Пройчев (началник на групата) и Янчев, забелязали, че ищцата още с идването си на работа изглеждала неадекватна. От показанията на свидетеля Пройчев се установява, че още с пристигането си в залата, където било работното ѝ място, ищцата залитала при ходене и се опитала да отключи вратата на друго гише - това на банковия служител, а не своето. И двамата свидетели заявяват, че не веднъж през последната година са виждали К. да идва на работа в такова състояние, което ѝ пречело да изпълнява служебните си задължения. И двамата свидетели заявяват, че в подобни случаи тя допускала доста грешки, поправянето на които после отнемало много време. В хода на извършената на 23.12.2020 г. проверка с техническо средство „дрегер“ на всички служители е установено, че при пробата на ищцата е отчетено съдържание на А. на издихания въздух в размер на 2.55 промила. Пробите на всички останали служители са отрицателни и това се установява от приложения по делото протокол.

Проверката е извършена от комисия, определена със заповед на директора на ОД на МВР. С друга заповед на директора от същия ден – 23.12.2020 г. – ищцата е временно отстранена от работа на основание чл. 199 от КТ, а с нова заповед от 29.12.2020 г. е допусната до работа отново след нова проверка за наличие на А., дала този път отрицателен резултат.

От приложената по делото докладна записка за извършената на

23.12.2020 г. проверка, входирана на 18.01.2021 г., се установява, че пред комисията, извършваща проверката, ищцата е обяснила, че предходната вечер е употребявала А. до полунощ, след това през нощта и на сутринта е пила таблетки "Л." и "В.", а на сутринта – и половин таблетка "К.", като първото от лекарствата било за нормализиране на повишено кръвно налягане, а второто и третото - за снемане на тревожност, тъй като около 2,00 ч. през нощта се събудила със сърцебиене, изпотяване и треперене. От приложените по делото листовки на лекарствата „Л.“ и „К.“ не се установява да имат странично действие, изразяващо се в повишаване на съдържанието на А. в кръвта. Такова странично действие не е отразено и в листовката на лекарството „В.“, достъпна в интернет.

От приложеното по делото трудово досие на ищцата се установява, че със заповед № 312з-770/25.03.2020 г. на К. е наложено Д. наказание „предупреждение за У.“ за извършено от нея нарушение на основание ч.186 и чл.187, т.7 от КТ – неизпълнение на законните нареждания на работодателя – след извършена проверка за употреба на А. на работното място, при която е установено наличие на А. в издишания въздух от И.К. – 2.51 промила. Проверката е извършена на 11.02.2020 г. в 11.40 ч. Това наказание не е заличено към момента на валагането на следващото наказание – Д. У..

На 03.02.2021 г. на ищцата е връчена покана за даване на писмени обяснения в срок до 08.02.2021 г. В текста на поканата е посочено, че тя е извършила две нарушения на трудовата дисциплина: виновно е нарушила (не е изпълнила) основни трудови задължения съгласно член 126, точка 2 от Кодекса на труда “да се явява на работа в състояние, което му позволява да изпълнява възложените му задачи и да не употребява през работно време А. или друго упойващо вещество”, което съставлява нарушение на трудовата дисциплина съгласно член 187, алинея 1, точка 2 от Кодекса на труда - "явяване на работника или служителя на работа в състояние, което не му позволява да изпълнява възложените му задачи" и виновно не е изпълнила цитирани точки от заповед на министъра от 05.08.2014 г. (заповед, забраняваща употребата на А., наркотични и други упойващи вещества в работно време, както и в извънработно в помещения и превозни средства на МВР, както и явяването на работа в състояние, непозволяващо изпълнението на възложените задачи, причинено от такива вещества), което според работодателя е нарушение на трудовите задължения по член 126, точка 10 от Кодекса на труда, предложение първо - "да спазва вътрешните правила, приети в предприятието", което съставлява нарушение на трудовата

дисциплина по член 187, точка 7 от Кодекса на труда - неизпълнение на законните нареждания на работодателя".

На 08.02.2021 г. ищцата е представила на работодателя писмено обяснение, в което е заявила, че годината е била напрегната за нея в личен план, работила е в напрежение и стрес и е допуснала грешка, „но не и в работата“, а професионалното ѝ ниво е било същото през 40-те години трудов стаж. На същата дата е представила писмен отговор за това дали са налице за нея обстоятелствата по чл. 333 от Кодекса на труда, като е отговорила, че никое от тях не е налице (посочен е както текстът от КТ, така и самите обстоятелства поотделно).

На 15.02.2021 г. е издадена от директора на ОД на МВР заповед за налагане на Д. наказание „У.“, която още на същия ден е връчена на ищцата. В мотивационната част на заповедта много подробно са описани всички факти, свързани с Д.то нарушение, извършено от ищцата на 23.12.2020 г. Посочено е мястото и часът на извършване, както и начинът на установяване на нарушението. В заповедта се съдържа и цифрово изражение на основанията за У. – чл.192, ал.1 от КТ, във вр. с чл.159, ал.2, вр. ал.1 от ЗМВР, чл.195 от КТ, чл.188, т.3 от КТ във вр. с чл.186, чл.187, ал.1, т.2 от КТ, чл.187, т.7 от КТ, съответно във вр. с чл.126, т.2, пр. първо и второ и т.10, пр. първо от КТ, съобразявайки критериите на чл.189, ал.1 от КТ, при спазване изискванията на чл.193, ал.1 от КТ, в срока по чл.194 от КТ.

В заповедта е описан резултатът от извършената проверка, както и обстоятелствата, при които тя е извършена; обсъдени са обясненията на ищцата, дадени непосредствено след проверката, както и тези от 08.02.2021 г.; изложени са мотиви, обосноваващи тежестта на извършеното нарушение; посочено е, че лицето има наложено преди това Д. наказание "предупреждение за У." от м. март 2020 г. за също такова нарушение; взето е предвид, че ищцата е дългогодишен служител, ненаказван до 2020 г., двукратно отличаваан през годините с изразяване на благодарност от ръководството за дългогодишната си работа, както и получил парична награда в размер 300 лв. за изпълнение на задълженията си през 2020 г.

Като доказателство по делото пред районния съд са представени справки - разпечатки от деловодната компютърна система на ОДМВР, от които се установява, че на 23.12.2021 г. ищцата е извършила няколко справки и други действия в системата, но повечето действия в този ден са извършени от другата служителка, заемаща същата длъжност в група "М.". Не се установява на ищцата да са били възлагани изрично други задачи на този ден.

По делото е представена и заповедта на Министъра на вътрешните работи № 8121 з-396/05.08.2014 г., касаеща употребата на А. и Н.В. в работно време или помещения и транспорт на МВР, явяването на работа, носенето на О., управлението на автомобил и т.н. под въздействието на А. и такива вещества. Представен е и протокол с подпис на ищцата, удостоверяващ, че тя е запозната със заповедта на 30.04.2015 г.

Въз основа на така приетото за установено от фактическа страна съдът намира обжалвания съдебен акт за валиден и допустим, тъй като нестрада от пороци, обосноваващи неговата нищожност или недопустимост.

Разгледана по същество въззивната жалба е неоснователна по слеите съображения:

На първо място въззивният съд приема, че фактът, че едни и същи лица са инициирали Д.то производство, участвали са в комисията, устанива Д.то нарушение, съставили са докладна записка с предложение за налагане на Д. наказание и са свидетелствали пред районния съд не представлява процесуално нарушение, нито пък е нарушение на материалния закон. КТ не съдържа разпоредби, забраняващи едни и същи лица да инициират и проведат Д.то производство. Що се отнася до показанията, дадени от същите лица пред районния съд, те са дадени под клетва пред официален орган на власт и ако са дали неверни показания, тези лица могат да бъдат подвеждени под наказателна отговорност. Именно поради това няма пречка техните показания да бъдат обсъждани и ценени в съвкупност с всички останали събрани по делото доказателства. При цялостната преценка на доказателствената съвкупност въззивният съд приема, че ищцата е извършила тежко нарушение на трудовата дисциплина.

Съгласно чл.126, т.2от КТ при изпълнение на работата, за която се е уговорил, работникът или служителът е длъжен да се явява на работа в състояние, което му позволява да изпълнява възложените задачи и да не употребява през работното време А. или друго упойващо вещество. С оглед втората част на тази норма, забраняваща изрично употребата на А. и упойващи вещества на работното място, граматическият и логически анализ на цялата норма сочи на разбирането, че в съдържанието на общата повелителна норма работникът или служителът да се явява на работа в състояние, което му позволява да изпълнява възложените задачи, имплицитно се съдържа забраната да се явява на работното си място в явно нетрезво състояние, което, разбира се, няма да му позволява да изпълнява служебните

си задължения.

Пред първата инстанция е безспорно установено, че ищцата се е явила на работа на 23.12.2020 г. в явно нетрезво състояние, което е било забелязано от нейните колеги и прекия ѝ ръководител и което е провокирало проверката за А. в издишания въздух на всички служители от отдел „М.“. Безспорно е доказано също, че проверката с техническо средство – дрегер – е установила съдържание на А. в пробата на ищцата в размер на 2.55 промила. Явяването на работа в нетрезво състояние само по себе си е достатъчно тежко нарушение на трудовата дисциплина: то е толкова тежко, че не е необходимо дори да бъде записвано с специално приети вътрешни правила за работа от работодателя. По отношение на ищцата тежестта на нарушението се увеличава поради факта, че през същата календарна 2020 г. на Керемедчиска е наложено друго Д. наказание – предупреждение за У. – за подобно нарушение и това наказание не е заличено. Този факт е от значение и за преценката за съответствието на наложеното наказание с тежестта на извършеното нарушение, като в конкретния случай при наличието на друго Д. наказание – предупреждение за У. – за същото или подобно нарушение на трудовата дисциплина, наложеното със заповедта от 15.02.2021 г. Д. наказание У. е съизмерно с извършеното нарушение.

По делото липсват доказателства след явяването си на работа ищцата да е употребила А. или други упойващи вещества, но този факт не може да се отрази на съответствието на наложеното наказание с извършеното нарушение.

Неоснователно е възражението, че на ищцата не е дадена възможност да се защити, тъй като при искането на обяснения по чл.193, ал.1 от КТ не ѝ е указано, че ще ѝ бъде наложено Д. наказание. Задължение за подобно уведомление липсва в КТ, а въпросите в писменото отправеното искане за обяснения са зададени достатъчно конкретно. Очевидно ищцата не се е затруднила в разбирането на въпросите, тъй като в обясненията от 08.02.2021 г. също така конкретно е признала, че е допуснала грешка и е помолила за разбиране. Нещо повече, в обясненията, дадени писмено на 14.01.2021 г., е признала, че вечерта на 22.12.2020 г. е употребявала А. до 00.00 ч., през нощта около 2.00 ч. лекарства. През деня на 23.12.2020 г. се чувствала добре и работила до 14.00 ч., но признава, че е виновна и поднася извинения.

Напълно неоснователно е възражението, че заповедта е немотивирана, тъй като не съдържа цифрово изражение на извършеното Д. нарушение, а от мотивите не ставало ясно дали наказанието е наложено за явяването ѝ на работа в нетрезво състояние или заради употреба на А. на работното ѝ място.

От представената уволнителна заповед се установи, че тя е подробно аргументирана с изключително подробно описание на извършеното нарушение. Никъде в заповедта не се твърди, че ищцата е употребила А. на работното си място. Употребата на изрази като "нарушила/не е изпълнила" също не пречи на разбирането относно това в какво се състои нарушението на трудовата дисциплина. Що се отнася до цифровото изражение на Д.то нарушение, то е налично в уволнителната заповед и е подробно цитирано по-горе в настоящото решение – чл.187, ал.1, т.2 от КТ - явяване на работника или служителя на работа в състояние, което не му позволява да изпълнява възложените му задачи.

Установи се по делото, че в ОД на МВР – П. няма приети вътрешни правила, но издадената от Министъра на вътрешните работи заповед № 8121з - 396/05.08.2014 г. относно употребата на А. и Н.В. в работно време или помещения и транспорт на МВР, явяването на работа, носенето на О., управлението на автомобил и т.н. под въздействието на А. и такива вещества е сведена до знанието на всички служители в системата на МВР, в това число и на ищцата. Независимо, че министърът не е пряк работодател на ищцата, той осъществява общо ръководство на МВР, като съгласно чл.33, т.7 и т.10 от ЗМВР той управлява човешките ресурси, и създава и закрива звена, извън тези, създадени със закона и издава правилници, наредби, инструкции и заповеди. След като директорът на ОД на МВР – П. със своя заповед е приел цитираната по-горе заповед на Министъра на вътрешните работи като своеобразни вътрешни правила и я е свел до знанието на всички служители, вкл. и на ищцата, последната е била длъжна да я изпълнява.

С оглед изхода на спора по чл.344, ал.1, т.1 и 2 от КТ, неоснователни се явяват и исковете по чл.225, ал.1 от КТ и чл.55, ал.1 от ЗЗД.

В заключение следва да се посочи, че като е отхвърлил предявените искове, районният съд е постановил правилно решение, което следва да бъде потвърдено.

С оглед изхода на спора в полза на ОД на МВР следва да бъдат присъдени деловодни разноски за тази инстанция – юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв.

Като взе предвид гореизложеното, Пазаджишкият окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 842/13.10.2021 г., постановено по гр.д. № 20215220101047 по описа на 2021 г. Пазарджишкият районен съд.

ОСЪЖДА ИВ. Г. К., ЕГН *****, от гр. П., ул. „Я.М.“ № 40, **да заплати на** Областна дирекция - П. на Министерството на вътрешните работи, деловодни разноски за тази инстанция в размер на 100 /сто/ лева.

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВКС в едномесечен срок от съобщението за изготвянето му.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____